

la boca, mentres els arrieros contaben les seües aventures, diu entonses pegantse dos palmaes al front = «Em pense, em pense que ningn es mamarà la porga mes que Cualó (grasies á Deu que ya sabém el seu nom) perque pareix que Nostre Señor u-hacha fét aposta..... ¡Pos no h' ansomiat aixó mateix que acaben vostés de contár!... es dir, que la ú sen habia puchat capa el sél, y l' atre, habia caigut de cap en l' infern; y yo ¡bambau de mi! com sempre ha ouit dir que els que sen-ván cap' allá ya no tornen, m' alsat..... y má menchat sinse malisia lo que habia dins l' alforcha!!!.....

«Y habent vist que era molt sert
Lo quels dia el amigácho,
Es quedaren els de lbi
Morts de fám y en lo cap cachó.» S.

CORRESPONDENCIA DONSAYNIL.

De Albalat de Pardines mos escriu un tal Pepe M. donantmos una notisia prou desagradable.

Pareix que alguns amigachos del referit poble, compadeixentse dels pobres redactors de la donsayna, que no menchen per este terreno mes que *garbansos* y *carne de vaca*, trataben de enviarlos en molta formalitat micha dotsena de colls-verts; y habentse quedat á velar en este obchecte dos paranses, que estaben derramellantse de ploma, y d' esguits de rabo de pardál, sobre haber caigut de tós, y haber romput pel mich la escampilla en lo grañ tiró que pégaren els dos paransers, al vore cada-ú un nubol..... de animalets baix la tela..... la feren porra, es dir, no desapararen el filat. Y aixó que el director de les tals paranses era un tal Bondia (1), que té mes fama que Merlin.... ¡En nosatros habia de caure la desgrasia! Pero en fi encara no perdém les esperances de tastarlos, perque despues de les paranses venen les choques, y confiant en asó mos diu el matex corresponçal=

(1) .....Y salut, caballers.